

El 'Tigre de Gal·les' per fi rugeix a Cap Roig

tom jones?el cantant gal·lès va portar els seus grans clàssics al festival de calella, en una esperada actuació en la qual no van faltar "sex bomb", "delilah" o "it's not unusual". avui a la nit hi torna.

CALELLA DE PALAFRUGELL | ALBA CARMONA

"Faci el que faci i vagi on vagi, el Senyor sempre es preocuparà per mi, per mantenir-me al camí al qual pertanyo", canta Tom Jones en una de les cançons del seu darrer disc, Praise & Blame, que va presentar ahir al Festival de Cap Roig. I, deixant qüestions religioses a banda, una mica de raó de tenir, perquè després de cinquanta anys cantant als plaers de la carn i de la bona vida, el gal·lès ha escoltat el missatge diví i ha canviat l'hedonisme pel to místic.

El que fa encara no deu anys rebentava les pistes de ball s'ha reinventat amb repertori que beu del folk, del soul i del r'n'b i que, amb l'ajuda d'un dels grans noms del món indie, el productor Ethan Johns (responsable d'alguns dels èxits de Kings of Leon o Rufus Wainright), ha donat un aire diferent a versions de Bob Dylan, John Lee Hooker o Sister Rosetta Tharpe, un nom clau del gospel.

Supervivent de les mil i una vides i estils que li ha marcat la indústria musical, Tom Jones va aparèixer ahir a l'escenari del festival de Calella per oferir un concert en què, com un funambulista, va fer equilibris per satisfer el cos i l'ànima, alternant els hits de sempre amb les cançons del darrer àlbum.

Amb Burning Hell, i després de fer una reverència al públic gironí, el "Tigre de Gal·les" va demostrar que la setantena de primaveres que porta a sobre potser li han emblanquinat els cabells, però no li han fet malbé la gola. Impecablement vestit amb colors foscos, Jones va presentar la segona cançó, Run on, com un dels temes preferits d'Elvis Presley, amb qui havia coincidit a Las Vegas a finals dels 60. Va continuar amb Strange Things i amb el primer clàssic de la nit, l'I'll never fall in love again. El cantant va fer una pausa per saludar el tenor Josep Carreras, que es trobava entre el públic i va definir com "un bon amic i millor cantant". Els gestos de complicitat amb els assistents van continuar amb l've never been to Spain -"és irònic, oi?" va bromejar.

Després d'un petit problema tècnic -"sembla que tenim un gremblin en el sistema de so"- va seguir amb Look at Granny Run i Dixie Chicken. A continuació va presentar dues cançons: la primera que va enregistrar l'any 64, Chills and Fever ("m'encanta aquesta gravació, però crec que són l'únic", va assenyalar) i la segona va dir, trapella, "aquesta espero que ja la conegueu". Era Sex Bomb, i pels crits i els aplaudiments, evidentment la coneixien.

El recital va anar avançant amb Saint James, molt aplaudida pel públic britànic que era a Cap Roig, i per les versions de Green Green Grass i Detroit City, de Jerry B. Lewis, que més que cantar va recitar.

Gentil i simpàtic amb el públic, però conscient que el tenia a la butxaca abans d'obrir la boca, va deixar It's not unusual, Delilah i You can leave your hat on, de Joe Cocker, pel final, fent embogir el personal. I pels bisos va reservar Pocket Way i la versió més funky del Kiss de Prince.

Cap Roig ha lluitat durant deu anys perquè Tom Jones trepitges Calella, i ahir, per fi, l'escenari del jardí botànic va sentir el rugit del "Tigre de Gal·les". Aquesta nit hi tornarà amb un segon concert amb què el festival s'acomiadarà per aquest any, un comiat que pot ser un "fins l'any que ve" o un "fins sempre"... en la memòria. Qui sap si el rugir del tigre serà el definitiu cant del cigne de les nits de Cap Roig.